

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/13330 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van
22 december 2006 in het geding tussen:

appellant

en

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 6 september 2004 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister), voor zover thans van belang, een aanvraag van appelland om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij uitspraak van 27 oktober 2005 heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch (hierna: de rechtbank), het daartegen door appelland ingestelde beroep gegrond verklaard, het bestreden besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op de aanvraag dient te nemen met inachtneming van hetgeen in die uitspraak is overwogen.

Bij besluit van 10 maart 2006 heeft de minister, voor zover thans van belang, de aanvraag van appelland opnieuw afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 22 december 2006, verzonden op 3 januari 2007, heeft de rechtbank het daartegen door appelland ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appelland bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 16 januari 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 31 januari 2007 heeft de Minister van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In grief 1 klaagt appelland dat, samengevat weergegeven, de rechtbank, door te overwegen dat de minister de asielaanvraag als ongeloofwaardig mocht afwijzen, heeft miskend dat het de minister niet vrijstond in het besluit van 10 maart 2006 alsnog tot ongeloofwaardigheid van het asielrelaas te concluderen, nu tegen het oordeel van de rechtbank in haar uitspraak van 27 oktober 2005, dat de minister zich, gelet op het in zijn besluit van 6 september 2004 omtrent de geloofwaardigheid van het asielrelaas ingenomen standpunt, niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat geen waarde kan worden gehecht aan de door appelland aan de verklaringen van zijn familieleden ontleende vermoedens dat hij heeft te vrezen voor bloedwraak, geen hoger beroep is ingesteld.

2.1.1. Bij uitspraak van 27 oktober 2005 heeft de rechtbank, na de vaststelling dat de minister is uitgegaan van de geloofwaardigheid van het asielrelaas als zodanig, hetgeen door de gemachtigde van de minister ter zitting van de rechtbank desgevraagd is bevestigd, het besluit van 6 september 2004 vernietigd wegens schending van artikel 3:46 van de Algemene wet bestuursrecht. In die uitspraak, waartegen geen hoger beroep

is ingesteld, heeft de rechtbank voorts overwogen dat de minister zich vervolgens niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat geen waarde kan worden gehecht aan de vermoedens die appelland ontleent aan de verklaringen van zijn familieleden met betrekking tot de gestelde vrees voor bloedwraak. Daaraan heeft de rechtbank toegevoegd dat het de minister, nadat hij het asielrelaas van appelland als geloofwaardig had aangemerkt, niet meer vrij stond de verklaringen van diens familie en de - mede daarop - door hemzelf geuite vermoedens als zijnde onaannemelijk te betrekken bij de vraag of appelland in aanmerking komt voor toelating op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vreemdelingenwet 2000.

2.1.2. In de aangevallen uitspraak heeft de rechtbank overwogen dat ten gevolge van voormelde uitspraak van 27 oktober 2005 slechts in rechte is komen vast te staan dat de motivering die aan het eerdere besluit ten grondslag was gelegd, de toets der kritiek niet kon doorstaan en dat geen bepaling in het recht valt aan te wijzen op grond waarvan het de minister thans niet meer vrij zou staan om, met inachtneming van voormelde uitspraak, een geheel nieuw besluit te nemen aan de hand van alle op dat moment bekende relevante feiten en omstandigheden.

2.1.3. Zoals volgt uit de uitspraken van de Afdeling van 6 augustus 2003 in zaak no. 200206222/1 (AB 2003, 355) en 17 mei 2006 in zaak no. 200507265/1 (JB 2006/210) diende, nu tegen de uitspraak van 27 oktober 2005 geen hoger beroep is ingesteld, het besluit van 10 maart 2006 te worden genomen in overeenstemming met hetgeen de rechtbank in die uitspraak heeft geoordeeld.

Door te overwegen zoals in 2.1.2 weergegeven, heeft de rechtbank ten onrechte niet onderkend dat de minister, na het in rechte onaantastbaar worden van de uitspraak van 27 oktober 2005, gehouden was opnieuw te beslissen op de door appelland op 6 januari 2004 ingediende aanvraag om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd met inachtneming van de rechtsoordelen welke aan de in die uitspraak neergelegde vernietiging van het eerdere besluit ten grondslag zijn gelegd, aan welke gehoudenheid in het vervolg van de procedure niet meer kon worden afgedaan. Gelet hierop en in aanmerking genomen dat niet is gebleken van nieuwe feiten en omstandigheden, diende de minister bij zijn hernieuwde beoordeling van de asielaanvraag uit te gaan van de geloofwaardigheid van het asielrelaas, daaronder begrepen het oordeel van de rechtbank over het realiteitsgehalte van de door appelland aan de verklaringen van zijn familieleden ontleende vermoedens over wat hem bij terugkeer naar Afghanistan te wachten staat.

De grief slaagt.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. Grief 2 behoeft geen bespreking. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het beroep van appelland tegen het besluit van 10 maart 2006 alsnog gegrond verklaren. Dit besluit komt, gelet op het hiervoor overwogene, evenzeer voor vernietiging in aanmerking. De minister dient een nieuw besluit op de aanvraag te nemen met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen.

2.3. De minister dient op na te melden wijze te worden veroordeeld in de proceskosten.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 22 december 2006 in zaak no. AWB 06/13330;
- III. verklaart het door appellant bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep gegrond;
- IV. vernietigt het besluit van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie van 10 maart 2006, kenmerk 0401-06-0609;
- V. veroordeelt de Staatssecretaris van Justitie in de door appellant in verband met de behandeling van het beroep gemaakte proceskosten tot een bedrag van € 1288,00 (zegge: twaalfhonderdachtentachtig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand; het dient door de Staat der Nederlanden (het Ministerie van Justitie) aan de Secretaris van de Raad van State (bankrekening Raad van State 192323091) onder vermelding van het zaaknummer te worden betaald.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, Voorzitter, en mr. M.G.J. Parkins-de Vin en mr. R. van der Spoel, Leden, in tegenwoordigheid van mr. H.W. Groeneweg, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
Voorzitter

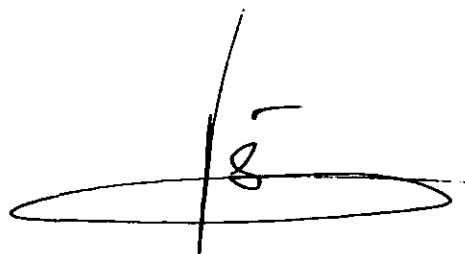
w.g. Groeneweg
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 14 juni 2007

32-527.

Verzonden: **14 JUNI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, sweeping horizontal stroke with a vertical line intersecting it near the center. The vertical line has a small loop at the top and a small horizontal tick mark at the bottom.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 06/13330

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 22 december 2006

inzake

geboren op
nationaliteit Afghaanse,
verblijvende te
eiser,
gemachtigde mr. P.A. Blaas,

tegen

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
te Den Haag,
verweerder,
gemachtigde mr. P. van Zijl.

Procesverloop

Eiser heeft op 6 januari 2004 een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000).

Bij besluit van 6 september 2004 heeft verweerder de aanvraag afgewezen.

Het hiertegen gerichte beroep is door deze rechtbank bij uitspraak van 27 oktober 2005, AWB 04/641706 gegrond verklaard. Daarbij is het besluit van 6 september 2004 vernietigd.

Bij besluit van 10 maart 2006 heeft verweerder, voor zover hier van belang, de aanvraag van eiser tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) opnieuw afgewezen.

Tegen dit besluit heeft eiser beroep ingesteld.

Bij uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 25 april 2006 is het beroep met toepassing van artikel 8:54 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) niet-ontvankelijk verklaard. Bij uitspraak van 31 augustus 2006 is het verzet gegrond verklaard.

De zaak is behandeld op de zitting van 21 december 2006, waar eiser is verschenen in persoon, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

Overwegingen

1. Aan de orde is de vraag of het besluit van 10 maart 2006 in rechte stand kan houden.
2. Ter onderbouwing van zijn aanvraag en beroep heeft eiser - kort samengevat - het volgende aangevoerd.
Eiser is geboren en getogen in [] en behoort tot de bevolkingsgroep der Tadzjieken. Sinds ongeveer 1998 had eisers broer [] problemen met twee neven over een stuk landbouwgrond, dat beide families met elkaar deelden. Door toedoen van de neven heeft eisers broer drie dagen vastgezet bij de Taliban. Hierna weigerde hij nog steeds de grond aan de neven af te staan. Na een maand kreeg eisers broer op het landgoed met de neven ruzie. Hij heeft thuis een kalashnikov opgehaald, waarmee hij de neven heeft doodgeschoten. Daarna is eisers broer samen met eiser naar een oom in [] in Iran gegaan. Eiser en zijn broer hebben ongeveer drie jaar illegaal in Iran verbleven. Toen eisers broer vernam dat een neef eisers oom in [] had bezocht, besloot hij te vertrekken. Eiser vertrok later, maar toen hij hoorde dat zijn broer tijdens zijn reis was overleden, besloot hij terug te keren naar zijn oom in []. Bij het oversteken van de Grieks-Turkse grens werd eiser aangehouden. Hij werd van Turkije via Iran naar de Afghaanse grensplaats [] gebracht. Na een paar dagen is eiser via Tadzjikistan en Moskou naar Europa gereisd. Eiser was op weg naar Noorwegen toen hij door de Duitse autoriteiten werd teruggestuurd naar Nederland.
3. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat de aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening van een verblijfsvergunning vormen. Die afwijzing is thans gebaseerd op het bepaalde in het eerste lid in samenhang met het bepaalde in het tweede lid, aanhef en onder f, van artikel 31 van de Vw 2000. Verweerder heeft zich - kort gezegd - op het standpunt gesteld dat de door eiser gestelde feiten niet worden betwist, maar wel het realiteitsgehalte van de daaraan door eiser ontleende vrees. Aldus is het standpunt van verweerder dat eisers asielaas als geheel ongelooftwaardig is.
4. Eiser heeft zich - zakelijk weergegeven - in de eerste plaats op het standpunt gesteld dat het verweerder niet meer vrij stond om te concluderen dat van eisers vluchtrelaas geen positieve overtuigingskracht uitgaat. Hierbij is van belang dat in de procedures voorafgaande aan dit beroep de minister ondubbelzinnig en zonder enig voorbehoud op basis van exact dezelfde informatie het bepaalde in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f van de Vw 2000 uitdrukkelijk niet aan eiser heeft tegengeworpen. Door thans een geheel andere motivering aan het bestreden besluit ten grondslag te leggen heeft verweerder gehandeld in strijd met het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel alsmede in strijd met het bepaalde in artikel 8:69 van de Awb.
Subsidiar is eiser van mening dat verweerder artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f van de Vw 2000 op inhoudelijke gronden ten onrechte aan eiser heeft tegengeworpen. Voorts heeft verweerder miskend dat de door eiser afgelegde verklaringen en vermoedens als geloofwaardig gekwalificeerd moeten worden.
5. De rechtbank overweegt als volgt.

AWB 06/13330

3

6. Een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 kan worden verleend in de in artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 genoemde gevallen.

7. De rechtbank stelt vast dat het thans voorliggende besluit strekt ter uitvoering van de uitspraak van deze rechtbank van 27 oktober 2005. Bij deze uitspraak is het eerdere besluit tot afwijzing van eisers asielverzoek vernietigd wegens een motiveringsgebrek omdat de rechtbank van oordeel was dat de motivering van dit eerdere besluit innerlijk inconsistent was. Immers, verweerder was uitgegaan van de geloofwaardigheid van het asielrelaas van eiser als zodanig, waardoor verweerder zich gelet op de uitspraak van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State van 11 februari 2005 (JV 2005/152) vervolgens niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat geen waarde gehecht kan worden aan de vermoedens die eiser ontleent aan de verklaringen van zijn familieleden met betrekking tot zijn vrees voor bloedwraak. Het stond verweerder, nadat hij eisers asielrelaas als geloofwaardig had aangemerkt, niet meer vrij de verklaringen van zijn familie en de – mede daarop – door hemzelf geuite vermoedens onaannemelijk te achten.

8. Ten gevolge van de eerderevermelde uitspraak van de rechtbank van 27 oktober 2005 is slechts in rechte komen vast te staan dat verweerdens motivering, zoals die destijds aan het eerdere besluit ten grondslag was gelegd, de toets der kritiek niet kon doorstaan. Naar het oordeel van de rechtbank valt in het recht geen bepaling aan te wijzen op grond waarvan het verweerder thans niet meer vrij zou staan om met inachtneming van deze uitspraak van de rechtbank een geheel nieuw besluit te nemen aan de hand van de alle op dat moment bekende relevante feiten en omstandigheden. Eisers stelling dat door deze handelwijze van verweerder het vertrouwens- en het rechtszekerheidsbeginsel zou zijn geschonden, wordt door de rechtbank dan ook niet gevolgd. Voor zover eiser heeft betoogd dat verweerder bij zijn nieuwe besluitvorming heeft gehandeld met het uit artikel 8:69 van de Awb voortvloeiende verbod op 'reformatio in peius', overweegt de rechtbank dat zij dit standpunt van eiser niet volgt. Nu eisers asielaanvraag in de eerder procedure, zij het op andere gronden, eveneens is afgewezen, is eiser immers niet in een slechtere positie komen te verkeren.

9. Met betrekking tot hetgeen namens eiser in beroep is aangevoerd inzake de beoordeling van de geloofwaardigheid van het asielrelaas door verweerder merkt de rechtbank allereerst op dat het vaste jurisprudentie is dat de vaststelling of en in hoeverre bij de beoordeling van de asielaanvraag wordt uitgegaan van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van verweerder behoort en dat die vaststelling door de rechter slechts terughoudend kan worden getoetst. Naast de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door de asielzoeker naar voren gebrachte feiten, behoort ook de beoordeling van het realiteitsgehalte van de door de asielzoeker met betrekking tot die feiten geuite vermoedens tot de primaire verantwoordelijkheid van de minister. Ook in zoverre dient de rechter diens oordeel terughoudend te toetsen. Dit laat onverlet dat de rechter de besluitvorming toetst aan de eisen van met name de zorgvuldigheid en de kenbaarheid van de motivering die het recht daaraan stelt.

10. Verweerdens beleid, zoals dit is opgenomen in hoofdstuk C1/1.2, C1/3.2.2 en C1/3.3.4 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) brengt met zich dat verweerder het relaas en de daarin gestelde feiten voor waar pleegt aan te nemen, indien de asielzoeker alle hem gestelde vragen zo volledig mogelijk heeft beantwoord en het relaas op hoofdlijnen innerlijk consistent en niet-onaannemelijk is en strookt met wat over de algemene situatie in het land van herkomst bekend is. Bovendien geldt daarvoor als vereiste dat zich geen van de in artikel

AWB 06/13330

4

31, tweede lid, onder a tot en met f, van de Vw 2000 opgesomde omstandigheden die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van de asielzoeker voordoet. Wordt aan dat laatste vereiste niet voldaan, dan mogen ingevolge artikel 31 van de Vw 2000, mede gelet op de geschiedenis van de totstandkoming van die bepaling (MvT, blz. 40 en 41) en volgens de ter uitvoering daarvan gestelde beleidsregels, in het relaas ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. In dat geval dient van het asielrelaas een positieve overtuigingskracht uit te gaan.

11. De rechtbank acht het vorenomschreven beleid van verweerder niet kennelijk onredelijk en evenmin in strijd met de wettelijke voorschriften.

12. Bij de vaststelling of en in hoeverre bij de beoordeling van de asielaanvraag wordt uitgegaan van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten kan verweerder zich in redelijkheid op het standpunt stellen dat de oprechtheid van een vreemdeling en de geloofwaardigheid van het asielrelaas op voorhand zijn aangetast indien een vreemdeling niet aannemelijk kan maken dat het ontbreken van reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, niet aan hem is toe te rekenen. Het toerekenbaar ontbreken van deze documenten zal echter steeds door verweerder in de context van het totale feitencomplex moeten worden gezien.

13. Verweerder heeft vastgesteld dat eiser geen documenten heeft overgelegd om zijn identiteit, nationaliteit en reisroute te kunnen vaststellen of zijn asielrelaas te staven.

14. Verweerder heeft er op gewezen dat eiser geen enkel formeel dan wel indicatief bewijs heeft overgelegd om zijn reisroute te kunnen onderbouwen. Evenmin is het reisverhaal aannemelijk gemaakt door het afleggen van coherente gedetailleerde en verifieerbare verklaringen. Volgens verweerder is het niet aannemelijk dat eiser geen enkel indicatief bewijs van zijn reis kan overleggen. Volgens eisers eigen verklaringen heeft hij in Iran en Griekenland verbleven en is hij uiteindelijk via Turkije, Iran, Afghanistan, Tadzjikistan en Rusland naar Nederland gereisd, van welke reizen in redelijkheid mag worden verondersteld dat deze met documenten zijn te staven. Voorts heeft eiser zelf verklaard dat hij drie jaar in Iran heeft gewoond en dat hij daar beschikte over een kaart waarop zijn persoonsgegevens stonden en waarmee hij in Teheran kon verblijven. Het verlies van deze kaart kan aan eiser worden toegerekend nu van hem kan en mag worden verwacht dat hij zijn documenten zorgvuldig bewaart. Ook de omstandigheid dat eiser een brief heeft verscheurd, welke brief inhield dat eiser Griekenland binnen een maand moest verlaten, kan volgens verweerder aan eiser worden toegerekend. Met betrekking tot eisers stelling dat hij niet meer details over zijn reis kan verschaffen omdat hij grotendeels 's nachts heeft gereisd en bovendien ziek was, blijft verweerder bij zijn standpunt dat van een persoon die heeft verklaard van Afghanistan naar Nederland te hebben gereisd in alle redelijkheid mag worden verwacht dat hij informatie kan verschaffen over eenvoudige zaken als de kleur van de vrachtwagen en de diverse auto's waarmee hij heeft gereisd en dat hij een beschrijving kan geven van de plaatsen waar hij tijdens zijn reis heeft verbleven.

15. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich op grond van vorenstaande argumenten in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat het ontbreken van reisdocumenten aan eiser kan worden toegerekend en dat hij geen gedetailleerde en

verifieerbare verklaringen heeft afgelegd over de gestelde reisroute.

16. Reeds in verband hiermee kon verweerder zich naar het oordeel van de rechtbank op het standpunt stellen dat artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f van de Vw 2000 in casu van toepassing is. Immers, ingevolge paragraaf C1/5.8 van de Vc 2000, welk beleid door de rechtbank niet kennelijk onredelijk en evenmin in strijd met de wettelijke voorschriften wordt geacht, is er voldoende grond voor de algemene conclusie dat er sprake is van het 'toerekenbaar ontbreken van documenten' in de zin van evenbedoeld wetsartikel, indien wordt vastgesteld dat ten aanzien van één van de elementen identiteit, nationaliteit, reisroute of asielrelaas documenten ontbreken en dat dit is toe te rekenen aan de asielzoeker.

17. Het vorenstaande brengt met zich dat op voorhand twijfel is ontstaan aan de oprechtheid van eiser en afbreuk is gedaan aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

18. De rechtbank constateert dat verweerder de feiten die ten grondslag liggen aan eisers asielrelaas, te weten dat zijn broer twee neven heeft gedood naar aanleiding van een conflict over landbouwgrond, op zichzelf gezien geloofwaardig acht. Verweerder acht echter het realiteitsgehalte van de door eiser gestelde vrees voor vluchtelingrechtelijke vervolging, dan wel gevaar voor schending van artikel 3 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) door de familie van die neven vanwege eer- of bloedwraak, ongeloofwaardig. De vrees van eiser dat de familie van de gedode neven ook naar eiser op zoek zouden zijn berust slechts op verklaringen van derden, te weten zijn moeder, en zijn oom en deze verklaringen zijn niet te beschouwen als zijnde afkomstig van objectieve, verifieerbare bronnen. Volgens verweerder blijft de door eiser gestelde vrees dan ook steken in vermoedens en speculaties zonder dat er sprake is van een concrete onderbouwing van die vrees. Verweerder heeft daar aan toegevoegd dat de enkele omstandigheid dat een neef van hem bij zijn oom in naar hem en zijn broer geïnformeerd zou hebben, niet kan leiden tot de conclusie dat eiser daadwerkelijk heeft te vrezen voor bloedwraak, omdat eiser in het geheel niet weet met welk doel de betreffende neef naar Iran is gekomen en naar hun verblijfplaats heeft geïnformeerd. Eisers stelling dat het voor de hand ligt om te concluderen dat hij te vrezen heeft voor zijn leven als door de familie die de bloedwraak wenst uit te oefenen naar hem geïnformeerd wordt, wordt door verweerder niet gevolgd, omdat er enkel sprake is van niet nader onderbouwde of geconcretiseerde vermoedens van eiser. In dat kader wijst verweerder er tevens op dat uit eisers verklaringen in het nader gehoor van 3 juni 2004 niet valt af te leiden dat zijn moeder en zus te vrezen zouden hebben voor bloedwraak. Bovendien blijkt volgens eisers eigen verklaringen dat zij geen noemenswaardige problemen hebben ondervonden van de zijde van de familie van de gedode neven gedurende de periode dat eiser en zijn broer in Iran verbleven. Ten aanzien van de door eiser overgelegde stukken waaruit zou moeten blijken dat de verblijfplaats van zijn moeder en zus niet meer is te achterhalen, stelt verweerder zich op het standpunt dat daaruit in elk geval niet blijkt dat zij vanwege problemen van de zijde van de familieleden van de omgekomen neven zijn weggevlucht.

19. Marginaal toetsend is de rechtbank van oordeel dat verweerder met het voorgaande - in onderlinge samenhang gezien - voldoende steekhoudende argumenten heeft aangedragen om het realiteitsgehalte van de door eiser gestelde vrees en daarmee zijn asielrelaas ongeloofwaardig te achten.

20. De rechtbank is van oordeel dat hetgeen door eiser in beroep is aangevoerd, namelijk dat zijn vluchtrelaas consistent is en past in het algemene beeld dat over Afghanistan bekend is,

AWB 06/13330

6

niet zodanig zwaarwegend is dat dit bij de aan de rechtbank toekomende marginale toetsing leidt tot een andere conclusie dan hiervoor is verwoord. Dit geldt eveneens voor eisers herhaalde stelling dat familieleden van de gedode neven in Iran navraag hebben gedaan naar eiser en zijn broer en dat eiser na aankomst in Nederland tevergeefs navraag heeft gedaan naar de verblijfplaats van zijn moeder en zus.

21. Gezien het voorgaande komt eiser niet in aanmerking voor toelating op één van de in artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 genoemde gronden.

22. Het beroep is derhalve ongegrond.

23. Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte kosten bestaat geen aanleiding.

Beslissing
De rechtbank,

- verklaart het beroep ongegrond.

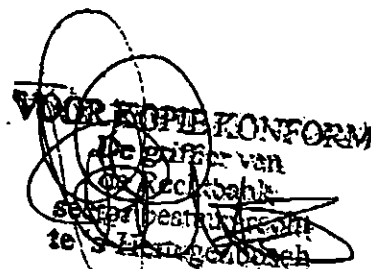
Aldus gedaan door mr. E.H.B.M. Potters als rechter in tegenwoordigheid van
L.M.P. Giezenberg als griffier en in het openbaar uitgesproken op 22 december 2006.

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

*Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag*

VOOR KOPIE KONFORM
De griffier van
De Rechtbank
Sector bestuursrecht
te 's Hertogenbosch

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden:

03 JAN. 2007

Blaas & Van de Grint
advocaten en procureurs

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
217-C	16 JAN 2007
ZAKEN:	200700449
AAFI:	VL
BEHANDELD: DD:	PAR:

PER POST EN TELEFAX 070-3651380

Raad van State
t.a.v. afdeling bestuursrechtspraak
Postbus 20019
2500 EA 'S-GRAVENHAGE

Hinthamerstraat 149
5211 MK 's-Hertogenbosch

Postbus 1358
5200 BK 's-Hertogenbosch

Telefoon: 073-6122392
Telefax: 073-6145540

E-mail:
info@blaasvandegrnt.nl

Derdenrekening:
ING bank 67.18.53.651
tnv Stg. Beheer Derdengelden
Blaas & Van de Grint Advocaten

's-Hertogenbosch, 16 januari 2007

inzake: / minister voor vreemdelingenzaken en integratie
onze ref.: 00002207
uw ref.: hoger beroep vreemdelingenzaken

Geeft eerbiedig te kennen :

1

De heer verder te noemen appellant, van Afghaanse nationaliteit, in deze zaak gekozen woonplaats kiezende te 5211 MK 's-Hertogenbosch aan de Hinthamerstraat 149 ten kantore van advocaat mr. P.A. Blaas, die ten deze door appellant als gemachtigde wordt gesteld en die hierbij verklaart door appellant tot het indienen van dit hoger beroepschrift bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn en als zodanig dit hoger beroepschrift zal ondertekenen.

Verweerder in deze is de minister voor vreemdelingenzaken en integratie, thans de minister van justitie namens deze, de IND, verder te noemen de minister, V nummer

2

Appellant heeft kennisgenomen van bijgevoegde uitspraak van 22 december 2006 van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, verder te noemen rechtbank, waarbij het namens appellant ingediende beroep asiel ongegrond is verklaard. Appellant kan zich met deze uitspraak niet verenigen. Hij verzoekt u de uitspraak alsmede het besluit waarvan beroep te vernietigen. Hiertoe voert appellant de navolgende grieven aan.

3

Grief I

De rechtbank heeft ten onrechte overwogen dat de minister de asielaanvraag van appellant als ongeloofwaardig mocht afwijzen nu de minister bij eerdere beschikking van 6 september 2004 diezelfde aanvraag aan zwaarwegendheid heeft getoetst. De rechtbank heeft miskend dat de minister hierdoor heeft gehandeld in strijd met de benodigde zorgvuldigheid ex. artikel 3.2. van de algemene wet bestuursrecht.

Blaas & Van de Grint

advocaten en procureurs

toelichting :

3.1

De eerdere beschikking van 6 september 2004 is volgens onherroepelijke uitspraak van 27 oktober 2005 van de rechtbank gebaseerd op het uitgangspunt dat het vluchtrelaas geloofwaardig is. De rechtbank heeft deze beschikking vernietigd omdat niet goed was gemotiveerd dat het vluchtrelaas onvoldoende zwaarwegend zou zijn. Tegen deze uitspraak is geen hoger beroep aangekend zodat naar het oordeel van appellant vaststaat dat zijn vluchtrelaas als geloofwaardig dient te worden beschouwd. Hieruit volgt dat het de minister niet vrijstond alsnog tot ongeloofwaardigheid te concluderen door in het bestreden besluit te overwegen dat het realiteitsgehalte van de door appellant gestelde vrees voor vervolging niet geloofwaardig is.

3.2

Appellant verwijst ter nadere onderbouwing van deze grief naar de uitspraak van uw afdeling van 27 juli 2005 JV 2005 / 36 waaruit valt af te leiden dat er voor de minister een gedegen aanleiding moet zijn om tot een nieuwe beoordeling van de geloofwaardigheid over te gaan. In het onderhavige geval is hiervan geen sprake. Integendeel, de minister heeft na de uitspraak van 27 oktober 2005 geen enkele onderzoeksactiviteit meer verricht.

3.3

Dat appellant niet in een slechtere positie is komen te verkeren is evenmin onjuist nu toetsing aan geloofwaardigheid marginaal wordt getoetst en toetsing aan zwaarwegendheid vol getoetst dient te worden. De rechtbank heeft dit miskend.

4

Grief II

De rechtbank heeft ten onrechte de geloofwaardigheid van de door appellant afgelegde verklaringen marginaal getoetst. Het standpunt van de minister met betrekking tot de vraag of appellant bij uitzetting een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling is hierdoor in feite onttrokken aan een rechterlijke toetsing hetgeen in strijd is met het bepaalde in artikel 3 EVRM.

toelichting :

4.1

Ter nadere onderbouwing van deze stelling verwijst appellant naar het arrest van de Hoge Raad van 15 september 2006, JV 2006 / 395 met het verzoek dit arrest als herhaald en ingelast bij dit hoger beroep te beschouwen.

Uit dit arrest volgt dat een beoordeling van een artikel 3 EVRM risico vol getoetst moet worden en dat hierbij geen sprake mag zijn van een gekunstelde constructie die er op neerkomt dat door het marginaal toetsen van het standpunt van de minister met betrekking tot de geloofwaardigheid van afgelegde verklaringen in feite het artikel 3 EVRM risico wordt onttrokken aan een rechterlijke toetsing. De rechtbank heeft dit blijkens rechtsoverweging 9 van de aangevallen uitspraak miskend.

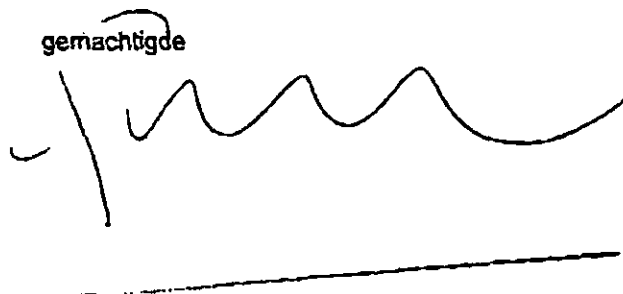
5

REDENEN WAAROM :

Appellant u eerbiedig verzoekt het ingestelde hoger beroep gegrond te verklaren en de aangevallen uitspraak alsmede het bestreden besluit te vernietigen, kosten rechtens.

's-Hertogenbosch,

gemaaktigde

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line on the left and a series of connected loops and curves extending to the right. Below the signature is a horizontal line.